

«Διότι το πολίτευμα ἡμῶν εἶναι ἐν οὐρανοῖς, ὁπόθεν καὶ προσμένομεν Σωτήρα, τον Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις θέλει μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ὥστε νὰ γείνῃ σύμμορφον με τὸ σῶμα τῆς δόξης αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐνέργειαν διὰ τῆς ὁποίας δύναται καὶ νὰ υποτάξῃ τὰ πάντα εἰς εαυτόν» (Φιλιππησίους, γ' :20-21)

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἔχει ἀναγγεῖλει ὅτι θὰ ἔρθῃ νὰ παραλάβῃ ὅλους ἐκείνους που ζοῦν σύμφωνα με τὸ θέλημά Του καὶ τον ἀκολουθοῦν πιστὰ μέχρι τέλους. Βέβαια δὲν μπορούμε νὰ ορίσουμε τὸν χρόνο τῆς ἐλευσης τοῦ Κυρίου μας, ἀλλὰ διὰ πίστεως στο λόγο Του μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι πλησίον καὶ ἔρχεται νὰ παραλάβῃ τὴν ἐκκλησία Του. Κατὰ συνέπεια, αὐτὸ που ἔχουμε νὰ κάνουμε σαν ἀναγεννημένοι χριστιανοί, εἶναι νὰ προετοιμάσουμε τοὺς εαυτοὺς μας νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο γιατί ἔρχεται τὴν ὥρᾳ που δὲν στοχαζόμαστε (Ματθαῖος, κδ' :44).

Ὁ Κύριος θέλει με τὸ νέο ἀφθαρτὸ σῶμα που θὰ μας δώσει, νὰ συγκατοικήσουμε μαζί Του αἰῶνα ἐν τῇ οὐράνῳ βασιλείᾳ, ἵνα γιατί μας ἀγαπάει καὶ ἄλλωστε αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς που μας δημιούργησε (Β' Κορινθίους, ε' :5). Αὐτὸ μας τὸ υποσχέθηκε ὁ ἴδιος λέγοντας: 'Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου εἶναι πολλὰ οἰκήματα· εἰ δὲ μὴ, ἠθέλον σὰς εἰπεῖν· υπάγω νὰ σὰς ετοιμάσω τόπον· καὶ ἀφοῦ υπάγω καὶ σὰς ετοιμάσω τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ θέλω σὰς παραλάβῃ πρὸς ἑμαυτόν, διὰ νὰ εἰσθε καὶ σεις, ὅπου εἶμαι ἐγώ

(Ἰωάννης, ιδ' : 2,3). Αὐτὸ που μας συστήνει ἐπανελημμένα εἶναι νὰ γινόμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὴν ἐλευσὴν Του. Γιὰ νὰ συμβαίνει αὐτὸ, θὰ πρέπει ἡ ζωὴ μας ἐδῶ ἐν τῇ Γῆ νὰ εἶναι σύμφωνη με τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔτσι ὅπως αὐτὸ φανερώνεται μέσα στο γραμμένο λόγο Του.

Αναφέρουμε σχετικά:

«Ἐάν λοιπὸν συνανέστητε μετὰ τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, ὅπου εἶναι ὁ Χριστὸς καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ. Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Διότι ἀπεθάνετε, καὶ ἡ ζωὴ σας εἶναι κεκρυμμένη μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Θεῷ. Ὄταν ὁ Χριστὸς, ἡ ζωὴ ἡμῶν, φανερωθῇ, τότε καὶ σεις μετ' αὐτοῦ θέλετε φανερωθῆ ἐν δόξῃ»

(Κολοσσαεῖς, γ' :1-4).

Ἔτσι τὸ πολίτευμα τοῦ χριστιανοῦ εἶναι οὐράνιο, ὁ δὲ τρόπος ζωῆς τοῦ ἔχει κοινὰ χαρακτηριστικὰ μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ στρατιωτικοῦ. Αὐτὸ

φαίνεται από τα δια Πνεύματος Αγίου λόγια του Αποστόλου Παύλου στον Τιμόθεο: 'Συ λοιπόν κακοπάθησον ως καλός στρατιώ της Ιησού Χριστού. □ Ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται εις τας βιωτικές υποθέσεις, διά να αρέση εις τον στρατολογήσαντα. Εάν δε και αγωνίζηται τις, δεν στεφανούται, εάν νομίμως δεν αγωνισθή

(Β' Τιμόθεον, β' : 2-5).

Συνεπώς το πολίτευμα κάθε αναγεννημένου χριστιανού που ανήκει στην στρατευμένη εκκλησία του Κυρίου στη Γη, πρέπει να είναι σύμφωνα με το ευαγγέλιο (Φιλιππησίους, α' : 27), έτσι ώστε να αγωνιστεί με επιτυχία τον καλό αγώνα και όταν ο Κύριος τον καλέσει, να μεταβεί στη θριαμβεύουσα εκκλησία στον Ουρανό. Ο Κύριος θέλει να πράττουμε το θέλημά □ Του γιατί αυτό είναι το συμφέρον της ψυχής μας και επιπλέον έτσι αποδεικνύουμε ότι Τον αγαπάμε και ότι θέλουμε να είμαστε κοντά Του. Το ευαγγέλιο έχει δύναμη να μορφώνει τον χαρακτήρα του Χριστού μέσα στην ψυχή του χριστιανού δια της δυνάμεως του Αγίου □ Πνεύματος, που πρέπει να λαμβάνει συνεχώς ο χριστιανός. Επομένως πράττοντας το ευαγγέλιο ο χριστιανός κάνει τον εαυτό του πολίτη της ουράνιας βασιλείας που ο Πατέρας Θεός έχει ετοιμάσει από καταβολής του κόσμου σε όλα τα παιδιά Του. Μέσα στον επίγειο αγώνα του ο άνθρωπος του Θεού θα έχει μαζί του τον Κύριο, ο οποίος θα τον ενισχύει με την παρουσία και δύναμη □ του Αγίου Πνεύματος, θα τον συγχωρεί όταν μετανοεί από οποιεσδήποτε αμαρτίες που απερίσκεπτα πράττει, θα τον παρηγορεί σε κάθε θλίψη, θα απαντάει στα αιτήματά του, θα τον ελευθερώνει από δύσκολες καταστάσεις, θα ευλογεί τη δουλειά και την οικογένειά του. Ο Πατέρας Θεός δεν είναι απόμακρος παρατηρητής της ζωής του χριστιανού αλλά έστειλε τον Παράκλητο, δηλαδή το Άγιο Πνεύμα ο οποίος Παράκλητος θα τον βοηθάει κάθε ώρα και στιγμή της ζωής του.

Ο Κύριος έχει φανερώσει δια του αποστόλου Παύλου, τον τρόπο με τον οποίο θα έρθει να παραλάβει την εκκλησία Του. Διαβάζουμε μέσα στο ευαγγέλιο: «Διότι τούτο σας λέγομεν διά του λόγου του Κυρίου, ότι ημείς οι ζώντες όσοι απομένομεν εις την παρουσίαν του Κυρίου, δεν θέλομεν προλάβει τους κοιμηθέντας □ επειδή αυτός ο Κύριος θέλη καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου, και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον □ έπειτα ημείς οι ζώντες όσοι απομένομεν, θέλομεν αρπαχθή μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις τον αέρα □ και ούτω θέλομεν εισθαι πάντοτε μετά του Κυρίου» (Α

Θεσσαλονικεῖς, δ' :15-17). □ Ο Κύριος δηλαδή θα κατέβει ἀπὸ τον οὐρανὸ και ὅσοι χριστιανοὶ σε ὅλο τον κόσμον πέθαναν ἐν Χριστῷ , θα ἀναστηθοῦν πρῶτοι και ὑστερα ὅλοι εμεῖς που θα εἴμαστε ἐν ζωῇ θα ἀρπαχθοῦμε μαζί τους σε συνάντηση του Κυρίου στον αέρα και ἔτσι θα εἴμαστε πάντοτε με τον Κύριο. Διευκρινίζουμε ὅτι ὅταν λέμε 'εμεῖς', ὅπως ο ἀπόστολος Παῦλος, δεν ἐννοοῦμε τους εαυτοὺς μας, ἀλλὰ ὅσους ζουν την ὥρα που θα ἔρθει ο Κύριος. Αυτό το γεγονός ονομάζεται μεταξύ των ἀναγεννημένων χριστιανῶν 'Ἀρπαγή της ἐκκλησίας'.

Ὅπως προαναφέραμε ἡ ὥρα που θα ἔρθει ο Κύριος δεν εἶναι γνωστή γι' αὐτὸ ο χριστιανὸς πρέπει να εἶναι ἐτοιμος ἀνά πάσα ὥρα για ἐκείνη την ὥρα. Ἡ παραβολὴ των 10 παρθένων που εἶπε ο Κύριος, πιστεύουμε ὅτι ἀναφέρεται σ' αὐτὸ το γεγονός. □ Σ' αὐτὴ τη παραβολὴ βλέπουμε 10 παρθένες που πήραν τις λαμπάδες τους και βγήκαν σε συνάντηση του νυμφίου, ἀπὸ τις οποίες □ οι 5 ἦταν φρόνιμες και οι ἄλλες 5 ἦταν μωρές. Οι μωρές πήραν μεν τις λαμπάδες ἀλλὰ δεν πήραν λάδι μαζί τους, ἐνῶ οι φρόνιμες πήραν λάδι στα ἀγγεῖα τους μαζί με τις λαμπάδες τους. Ἐπειδὴ ο νυμφίος ἀργούσε, νύσταξαν ὅλες και κοιμόταν. Στὴ μέση της νύχτας ἐγένε κραυγὴ 'ἰδοὺ ο νυμφίος ἐρχεται βγεῖτε σε συνάντησή του'. Τότε σηκώθηκαν ὅλες οι παρθένες και ετοίμασαν τις λαμπάδες τους. Οι μωρές εἶπαν στις φρόνιμες να δώσουν λίγο ἀπὸ το λάδι τους, οι φρόνιμες ὁμως τους ἀπάντησαν ὅτι μήπως τους τελειώσει το λάδι και δεν φτάσει για ὅλες και τους σύστησαν να πάνε να ἀγοράσουν. Ἐνῶ αὐτὲς ἐφυγαν ἤρθε ο νυμφίος και οι φρόνιμες μπήκαν μαζί του στους γάμους και ἐκλείσει ἡ πόρτα. Ὅταν ἤρθαν οι μωρές ζήτησαν ἀπὸ τον Κύριο να ἀνοίξει την πόρτα ἀλλὰ ο Κύριος τους ἀπάντησε ὅτι δεν τις γνωρίζει (Ματθαῖος, κε' :1-12). □ Αὐτὸ που διδασκόμαστε ἀπὸ αὐτὴ τη παραβολὴ εἶναι ὅτι φρόνιμες παρθένες δεν ἔκαναν βιαστικὴ ἐκτίμηση του χρόνου ἀφίξης του νυμφίου, γι' αὐτὸ μερίμνησαν για να ἔχουν περισσεῖα λαδιοῦ □ που τελικὰ ἀποδείχθηκε □ σωτήρια και ἐπὶ πλέον ἀρνήθηκαν να δώσουν ἀπὸ το λάδι τους στις μωρές που τους ζήτησαν, ἐφαρμόζοντας το γραμμένο 'ἄλλους μεν ἐλεεῖτε, κάμνοντες διάκρισι'(Ἰούδα, α' :22) και ὄχι το 'Εἰς τον ζητούντα παρά σου δίδε' (Ματθαῖος, ε' :42) που ἰσχύει ὅταν ἡ βοήθεια λύνει προβλήματα και ὄχι ὅταν συντηρεῖ ἀμέλεια, πονηρία και οκνηρία.

Συνοψίζοντας λέμε το πολίτευμα των χριστιανῶν εἶναι οὐράνιο. Φρόνιμοι χριστιανοὶ εἶναι αὐτοὶ που ἀγωνίζονται σύμφωνα με το

ευαγγέλιο, ενώ μωροί είναι εκείνοι που αγωνίζονται κάνοντας προσθαφερέσεις στο λόγο του Κύριου. Με την ζωή μας θα δείξουμε εάν αγωνιζόμαστε νόμιμα και αν πραγματικά προσδοκούμε να συναντήσουμε τον Κύριο ή όχι. Το ζητούμενο είναι να πολιτευόμαστε στη παρούσα ζωή έχοντας την ☐ προσδοκία του Χριστού σε πρώ τη θέση στην καρδιά μας, γιατί ο Κύριος έρχεται την ώρα που δεν στοχαζόμαστε και πρέπει να μας βρει έτοιμους. Αμήν!